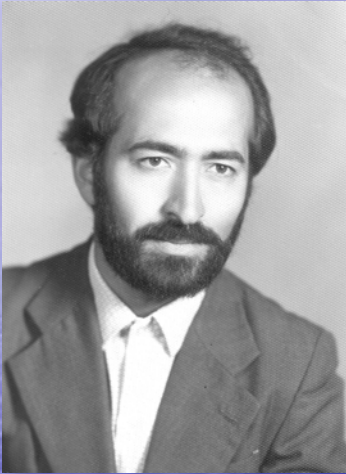

ԽԱՉԻԿ ՄԱՆԱՍԵԼՅԱՆ

Երկրային պիես

2006 թ.

Անաի Միրով՝ նվիրում եմ ծնողներին

ԵՐԿՐԱՅԻՆ ՊԻԵՍ

Գրքում զետեղված են խոհափիլիսոփայական
բանաստեղծություններ
Հեղինակի առաջին ժողովածուն է

2006 թիվ

Դեկորացիաներ կյանքի բեմի համար

***

Սկիզբը չենք հիշում,
Իսկ վերջը հիշելը,
Գուցե անիմաստ է,
Բայց, որ բազում անգամ
Մենք հատել ենք ներկա
Հոճ աշխարհի շեմը՝
Ակնհայտ է,
Փաստ է...

***

Գուցե պատրաստ է սուկ
Եվ ուղեղի մորմոք,
Այն, ինչն անվանում ենք
Ժամանակի հոսք:
Ուր է հոսում արդյոք.
Հոսում է ինչն արդյոք.
Հոսում է, որ...
Օ՛, այդ մենք ենք հոսում
Ալիք-ալիք, անվերջ՝
Փորձառության հունով
Արտասովոր:

***

Այնպես կլանված ու
Համոզված ենք խաղում
Դերերը մեր այս ծուռ,
Հարափոփոխ կյանքում...
Մոռանում ենք իսպառ,
Որ վարագույրն, ավաղ,
Բեմադրիչի կամքով
Շատ հաճախ է փակվում:

***

Մենք ինքներս ենք փոխում
Խաղի սցենարը,
Ավա՛ղ, խառնիխուռը
Ու մեկ-մեկուց անկախ:
Ու՞ր կտանի մեզ այս
Խառնաշփոթ խաղը,
Եվ ի՞նչ հանգրվանի՝
Մեզ անհայտ է հաճախ...

***

Փակում ենք մտքով
Ներհոսքը լույսի,
Խաղում՝ բեմի մութ
Ստվերների հետ:
Խաղում ենք առանց
Հավատի, Հույսի՝
Բարու ու Սիրո
Բերկրանքին անգետ...

***

Եթե դեր ենք խաղում,
Գոնե խաղանք մաքուր,
Մանկան թեթև սրտով,
Մինչև բեմը փակվի:
Ի՞նչ կարիք կա կրծել
Խաղընկերոջ հոգին
Ինտրիգներով ճղճիմ,
Վեճ ու կռվով անսեր
Ու անհարկի...

***

Թատրոնն այս ունի
Եվ հուշարարներ,
Որ օգնում են մեզ
Լոկ այն պահերին,
Երբ պատրաստ ենք Լույս
Եվ Հույս արարել՝
Ոչ սոսկ մեզ համար,
Այլ նաև մյուս
Խաղընկերների:

***

Ո՞վ կարող է հիշել՝
Քանի՞ կյանքեր անցան,
Քանի՞ անցորդ.
Խաղընկե՛ր իմ, արի
Հարափոփոխ բեմում
Լոկ մեր Սերը թողնենք
Անմնացորդ...

***

Գուցե հեռավոր
Մի զբոսայգում
Կերտված է նախկին
Կերպարանքը քո:
Գուցե ծաղիկ ես
Եղել մեղմաբույր,
Եվ հանգչել մեկի
Արձանի ներքո...

***

Ինքնամոռաց խաղում
Կորսվում է հաճախ
Սերը անանձնական...
Այնինչ Սերն է միայն
Քո փրկության հույսը,
Կյանքի բեմի ճամփո՛րդ
Հավերժական:

***

Մենք այնքան Միրո
Երգ ենք անթեղում
Մեր հոգիներում,
Որ Միրո հնոց
Սրտի պատյանը
Էլ չի դիմանում
Ահեղ ճնշմանը,
Եվ մահվան քողով
Պրծնում է բանը...

***

Մեր արտաքին խաղում
Եվ խոսքերն են իզուր,
Եվ աղոթքն է անզոր,
Քանի դեռ մեր ներսում
Մենք չենք փորձում բացել
Սրտի իմացության
Նոր հորիզոն...

***

Թատրոնի մեջ՝ թատրոն,
Բանտերի մեջ՝ բանտեր,
Մեզ իրարից զատող
Փշալարեր, պատեր.
Թանձր ամպն է սիրող
Մեր սրտերը պատել,
Եվ կարող ենք իրար
Բզկտել ու ասել...

***

Քանի բեմը կա՝
Ապրում ենք խաղով:
Երբ բեմը փակվի,
Բարձրյալի կամքով՝
Մենք կապրենք էլի
Եվ կսավառնենք
Նոր ոլորտներով
Անիմանալի...

***

Երանի նրանց,
Ովքեր կամ գետնին,
Կամ երկնքում են.
Իսկ ես ոտքերով
Կանգնած եմ հողին,
Միրտս՝
Թռչուն է...

***

Թռչունը չգիտե,
Որ ինքը թռչուն է:
Եթե իմանար,
Գուցե այլ լիներ
Նրա թռիչքը:
Եվ ճախրանքի մեջ
Հայեցողական,
Գուցե նա գտներ
Ճշմարտությունը
Միակ իրական:

***

Հարկ է կառչել մանկությունից,
Որ պարզ մնանք,
Որ չհոգնենք ճանապարհի
Հազար ու մի զիգզագներից,
Ու վիատված
Չմեղանչենք խղճին ընդդեմ:
Հարկ է պահել մանկան հոգին
Որպես նիզակ՝
Ուղղված մոլար ու ինքնասեր
Մեր «ես»-ի դեմ:

***

Պատահական չէ
Ոչ մեկի կյանքը,
Իմաստալից է
Ու խորհրդավոր
Պահի ընթացքը:
Չկա մի շարժում,
Չկա մի արարք,
Որ անցնի իզուր
Ու աննպատակ:

***

Ամեն մի պահը
Ծնունդ է, բերկրանք,
Նաև վախճան է
Եվ ճիշ հուսահատ:
Ամեն մի պահը խաչաձևում է
Հազար ու մի կյանք:
Անորսալի է, անհիմանալի,
Եվ ունի բազում
Գաղտնիքներ իր մեջ
Ամեն մի պահը...

***

Թվում է մարդը՝
Որպես չնչին կետ
Տարածության մեջ
Եվ ժամանակի
Կարճատև մի պահ:
Իսկ իրականում՝
Հենց այդ կետի մեջ,
Յուրաքանչյուր պահ
Ծավալվում է մի
Հսկա տիեզերք,
Որ սահման չունի,
Եվ չունի վախճան...

***

Թվում է կինը
Հեռվից օվկիանոս,
Եվ սուզակները
Խորասուզվում են՝
Հատակում գանձեր
Գտնելու հույսով:
Բայց կնոջ գանձը
Եթերային է,
Անմար աստղի պես
Շողշողում է միշտ,
Եվ կոչվում է՝ Սեր...

***

-Պատրաստ, դուրբ արաջին:
Չորս բոլոր լռություն է:
Արտիստը պետք է արտասովի.

Այդպես է պահանջում դերը:
Զգում է արտիստն ընկերների
Հույսով ու հավատով լի
Հայացքները:
Բայց այս ուր են, չկան
Արցունքները.
Դեռ երեկ առատ էին,
Երբ տանը փորձեց դերը:
Չէ, նա ճիշտ է հասկացել,
Եվ մեկնաբանել է ճիշտ
Իր հերոսին:
Այդ կարծիքին է նաև
Ռեժիսորը,
Նրա հետ համաձայն են
Բոլորը
Միասին:
Իսկ արցունքներ չկան,

Կորել են,
Չեն ուզում գան:
-Ընդմիջում,-ասում է
Ռեժիսորը,
Դուրս են գնում բոլորը,
Մնում է արտիստը
Մենակ:
Կարծես՝ ցավում է սիրտը,
Զգացում է ինչ-որ
Տարօրինակ:
Իր հերոսի վիշտը
Դեմ է առել կոկորդին,
Ու ինքն իրեն արդեն
Չի ճանաչում արտիստը...
Հանկարծ

Հոսում են արցունքները՝
Առատորեն ու անկաշկանդ,
Եվ արտիստը հասկանու է,
Որ անկասկած
Պետք է թողնի դերն այդ,
Որովհետև
Այդ հերոսի դերում
Կորցնում է իր դեմքը.
Որովհետև
Այդ հերոսի դերում
Կորցնում է իրեն...

***

Հանգի՛ստ, եղբայրս, հանգի՛ստ,
Դու հող-մարմին չես միայն.
Խաղաղություն տուր մտքիդ,
Մի համարի՛ր կյանքն ունայն:
Թե հայելուդ մեջ հանկարծ
Տեսնես լույսի անդրադարձ,
Ուրեմն՝ դեռ վերջը չէ,
Ուրեմն՝ կա վերադարձ:
Թե չտեսնես, իմացի՛ր,
Միննույնն է, վերջ չկա.
Թե չտեսնես, հույսդ դիր
Կյանքի վրա ապագա:
Գուցե հաջորդ քո կյանքում
Դու կլինես լավատես,
Ու քո անցած ողջ ճամփան
Հայելուդ մեջ կտեսնես:

***

Բարձրում հրեղեն հոգիներն անդուլ
Բանականության ուղին են հարթում
Տիեզերական,
Քառսի խավար ուժերն են սանձում,
Ու դարձնում անցավ
Մարդկանց ապագան:
Իսկ մենք կուրորեն,
Ականջներս խուլ,
Նյութի հմայքով անդարձ կլանված,
Խաղալիքներով լոկ հրապուրված՝
Չենք ուզում զգալ մեզ անչափելի
Տիեզերքի մեջ,
Եվ տիեզերքը
Անսահման ու մեծ՝
Չենք զգում մեր մեջ...

***

Մենք մեր ապագան
Հող ենք համարում,
Կամ տարակուսում.
«Կա՞ հանդերձյալ կյանք»,
Բայց, հենց անցնում ենք
Շեմն անցողիկի,
Մեր դեմ հառնում է
Կյանքը իրական,
Ուր չկա չարի,
Բարու երկրնտրանք,
Ոչ սպառնալիք,
Ոչ հարկադրանք:
Տեղ չկա ողբի, վախի, բողոքի,
Եվ չկա անգոր
Մենության պատրանք,
Այլ ամենագոր Արարչի գրկում
Վայելում ենք մենք
Եվ Մեր, և Բերկրանք:

***

Եթե շատ են դիզվում
Առօրյա մեր հոգսերը,
Սրտում էլ չի կիզվում
Անանձնական Մերը:
Չենք վստահում, հարկավ,
Աստծո Հույսին, Լույսին,
Ստիպված ենք հոգալ
Վաղվա օրվա մասին:
Մեզ հոգսերն են կրծում,
Ի՞նչ կարող ենք անել,
Հազար հարց ենք լուծում՝
Ճարահատյալ, անել:
Բայց, մարդ աստծո, մի պահ
Սանձիր կառքը մտքիդ.
Գուցե՝ գտնես ճամփա
Եվ ազատվե՞ս հոգսից:
Ունկնդրե՞ս դու, գուցե,
Քո իսկ սրտի ձայնին,

Դեկորացիաներ՝ դերասանների
համար

Փորձանք չէ դա, փորձ է,
Այնուամենայնիվ:
Գուցե պարզվի, որ դու
Քեզ իզուր ես տանջում,
Գուցե՝ Հայրը որդուց
Այլ բան չի պահանջում,
Բացի պարզ մի սրտից
Եվ մի Սիրուց անմար,
Հավատից մի, Հույսից,
Որ պահվում է միշտ վառ:

***

Դու, որ խաղում ես բանաստեղծի դեր,
Մի՛ շտապիր թղթին հանձնել ամեն բան.
Մտքեր կան, որ քո սրտից են բխել,
Կան՝ որ օտար են ու թափառական:
Այն, ինչ քոնը չէ, պետք չէ, մի երգիր,
Թող մնան օդում՝ անստորագիր...

***

Դու, որ խաղում ես թատերագրի դեր,
Արդյոք ո՞ր կյանքն ես պատկերել
ուզում.

Այն, որ խաղում եք հերոսդ էլ, դու է՞լ,
Թե՞ մի այլ կյանքի հարց է քեզ հուզում:
Եթե սույն հարցը քեզ էլ չտանջի,
Գուցե՝ հոնորարդ բազմակի աճի...

***

Դու, որ խաղում ես դերասանի դեր,
Հյուսում ես շուրջդ կրկնակի շղարշ:
Ոչ ինքզինք գիտես, ոչ հերոսդ ես դեռ,
Ինչքան էլ խաղաս կլանված ու վարժ:
Իսկ ելքը մեկն է՝ նախ քե՛զ ճանաչիր,
Նոր հետո մի այլ աշխարհ թափանցիր:

***

Դու, որ թատրոնում դիտում ես խաղեր
Ու ծափահարում՝ ջերմորեն, հուզված,
Արդյոք, հրատապ հարցեր չե՞ս թողել
Քո իսկ հոգևոր կյանքում չլուծված:
Գուցե, պետք է հենց քե՞զ ծափահարել,
Որ այդպես խորն ես դերիդ մեջ
սուզված:

***

Դու, որ խաղում ես երգահանի դեր,
Անգոր է քո դեմ մտքերիդ խաղը.
Եթե մեղեդիդ գերում է սրտեր,
Հավերժ կլսեն քո երգն ու տաղը:
Բայց եթե կեղծես քո սրտի ձայնը,
Համարիր՝ գործդ սին է, ունայն է...

***

Դուք, որ կերտում եք պատկեր ու
արձան,
Գործում է ձեր մեջ Արարչի մասը.
Քանի՛ -քանիսը Նրան մոռացան,
Եվ ստիպված են սերտել նոր դասը:
Կավարտվի երթն այդ ուսուցողական
Հաջող քննության՝մբ լոկ ավարտական:

***

Դու, որ խաղում ես այգեպանի դեր,
Քո ապրուստը չես միայն դու հոգում.
Նշանակված ես դու ողջ Երկրին տեր,
Հողագունդը այս քեզնով է ծաղկուն:
Դե՛ն նետիր գիտուն այրերի թույնը,
Անարա՛տ պահիր քո այգու բույրը:

***

Դու, որ խաղում ես գիտնականի դեր,
Քո ուշքն ու միտքը տվել ես նյութին.
Անկենդանի մեջ խարիսխ ես նետել՝
Հետևում ես սոսկ նրա բնույթին:
Ամենուր կյանք է, վկա՛ է Աստված.
Քո մե՛ջ իսկ ունես հազար առեղծված...

***

Դու, որ խաղում ես գործարարի դեր՝
Հոգիդ ու սիրտդ թողնելով անտեր,
Ամենից շատ ինձ քո վերջն է հուզում,
Քանզի պարզ բան է, թե ինչ ես ուզում:
Աղոթում եմ ես քո հոգու համար՝
Ինչքան էլ փողին ծառայես համառ...

***

Դու, որ խաղում ես ղեկավարի դեր,
Բայց գիտես միայն աթոռակռիվ,
Տե՛ս, թե ինչպես է այգեպանը ծեր
Հավաքում այգում փշեր ու խռիվ:
Եվ, թե հետո ինչ պետք է սպասել,
Կարծում եմ՝ ես չեմ, որ պետք է ասեմ:

***

Դու, որ մարմինդ ես վաճառում, ավա՛ղ,
Տաճարը քո այդդարձրել ես շուկա.
Ամեն ստոր մարդ, սրիկա, ճիվաղ
Մուտք ունի այնտեղ՝ թե ձեռքին փող
կա:
Փակի՛ր տաճարդ, փակի՛ր, սիրելիս,
Սարսում եմ այս խոսքը գրելիս...
Փողոցում նստած՝ փող մուրաս, լավ է,
Հագուրդ տալ չարին՝ էլ քեզնից բավ է:

***

Ոմանք հայտնվում են
Մուրացկանի դերում,
Կան՝ որ փող են դիզում
Նրանց հաշվին:
Նա, ով փող է մուրում՝
Մեր պարտքերն է մարում,
Թալանչին էլ՝ թող իր
Խղճից քաշվի...

***

Է՛յ, դու, որ «Աստծո սպասավոր» ես,
Քո խավար խցի կյանքին սովոր ես,
Վառ գույներ հագիր, վայելիր լույսը.
Գուցե՛ դա է հենց քո վերջին հույսը...
Աստվածավախը՝ աստվածափախ է,
Գլխին վեղար, թե՛ հովվի փափախ է:
Սատանան չէ՛ հենց քեզ դրդում սգալ,
Երբ սպասվում է Նոր Արևագալ:

***

Դու, որ կրթում ես մատաղ սերնդին
(Կրթել ենք քեզ էլ՝ հենց այնպես, թեթև),
Կրթելով միտքը՝ մի կրտիր հոգին,
Որ քո սաները քեզ հետո չատեն:
Շարունակվու՛մ է գործն այս
հաջորդիվ
Կրտված հոգիներ մենք ունենք
անթիվ...

***

Դու, որ խաղում ես դատավորի դեր,
Պետք է պաշտպանես դատը արդարի.
Բայց, հասկանում ենք, կան փողեր,
զանգեր,
Այդպես է հիմա կարգը աշխարհի:
Ավա՛ղ, չեն գործում զանգեր ու փողեր,
Երբ քո երկրային մարմինն ես թողել,
Եվ անդրաշխարհի դատավճիռը
Ի հայտ է բերում ծանր ոճիրդ...

***

Դու, որ խաղում ես լրագրողի դեր,
Եթերում լինի, թե թերթի էջում,
Մի՛ դատիր երբեք, որ քեզ չդատեն,
Բայց ճշմարտությամբ՝ եղի՛ր անզիջում:
Իսկ եթե ծախված՝ սուտ ես տարածում,
Համարիր՝ դաշտում խոտ ես արածում.
Ուր քշեն՝ գնաս:
Ուր թողնեն՝ մնաս:

***

Դու, որ խաղում ես ոստիկանի դեր՝
Կարգազանցերին խարազանելով,
Սովոր ես թույլին բերման ենթարկել՝
Փողատերերից զանազանելով:
Քո անմիտ վարքով նրան ես հասել
(Այդ մասին, կարծեմ, դու էլ ես լսել),
Որ թեկուզ տուժեն,
Վերքն իրե՛նք բուժեն,
Մարդիկ խորշում են սուկ երկու բանից՝
Գոփող բժշկից, մեկ էլ օրգանից:

***

Դու, որ մարմնական ախտեր ես
բուժում

Անգիր սերտելով մարմնի մասերը,
Չե՞ս մարում, արդյոք, քո խոսքի ուժով
«Անհույս հիվանդիդ» աղոտ հույսերը:

Ամեն ոք ներսում իր բժիշկն ունի.

Այդ հարցում է, որ մե՞ծ է քո դերը,
Բայց, հետևելով գրքիդ ցուցումին՝
Գործի ես դնում դանակն ու դեղը...

***

Դու, որ մի հպարտ պատգամավոր ես,
Եվ վաստակել ես բավարար ձայներ,
Ոնես և «տանիք», նաև քավոր ես,
Անձեռնամուխ ես և նման բաներ,
Խաղի կանոն ես անվերջ մշակում
(Հեռու՝ կգնաս քո այդ փեշակում),
Մի՛ դատիր, սակայն, տանիքից վերև,
Երբ Օրենք չունես, ոչ Սեր, ոչ Արև:

***

Դու, որ մի ձախորդ քաղաքագետ ես,
Եվ գերի՝ շինծու գաղափարներին,
Մի հարցում է, որ լավ մասնագետ ես՝
Մոտ լինել վերին կերակրամանին:
Երբ շատ են նեղում, Աստուց ես
կառչում,
Բայց հենց խայծ լինի՝ հեռու ես
փախչում:
Ոչ ոք չգիտե՝ ի՞նչ է ուզածդ:
Կարգին գործ չկա՞, վաստակես հացդ...

***

Դուք, որ երգում եք օտար դայլայլով,
Եվ գովաբանում մեկդ մյուսին,
Հիանում եք ձեր «աստղային» փայլով,
Եվ հարցազրույց վարում միասին,
Ցավոք, այնպես եք երգ աղավաղում,
Որ լսողների արյունն է պաղում:
Կմարի, անշուշտ, ձեր աստղը վաղը՝
Կհնչի տաղը
Մեծ Կոմիտասի:

***

Դու, որ մի հմուտ առևտրական ես,
Է՛հ, շարունակիր առօրյա գործը:
Ոչ կողմնակալ ես, ոչ խտրական ես.
Գուցե՝ պետք կգա քո կյանքի փորձը:
Ոչ պարտք տուր, ոչ՝ ան: Պահիր
                                    հաշիվդ:
Որ հաշվել գիտես՝ դա էլ հաշիվ է...

***

Մկանդ ես մարգում ճոպանի պես պիրկ,
Որ դառնաս անհաղթ մարզիկ անվանի:
Ունես հաղթության անկասելի ձիրք,
Ունկն էլ ես խաճում քո ախոյանի:
Ավա՛ղ, այնքան ես դու բռիանում,
Որ քեզ, ստիպված, զնդան են տանում:

***

Դու, որ բանում ես դրսում հնազանդ,
Եվ մտնում տունդ՝ արդար հանգստի,
Թույլ մի՛ տուր անմիտ սերիալ ու
գովազդ

Քո խաղաղ տունը մատնեն կորստի:
Տոն մի՛ տուր դատարկ
բարբառանքներին,

Բռնության, սեքսի գաղջ քարոզներին:

Հարևանիդ հետ մի՛ վիճաբանիր,
Ոչ մեկին իզուր մի՛ վատաբանիր,
Բողոք մի՛ հայտնիր և ոչ մի հարցում,
Մի՛ մեղադրիր ոչ մեկին գործում:
Քո հարկի տակ միշտ երգը թող հնչի,
Ու միշտ թևածի Սերը Արարչի:

Անաղարտ պահիր ընտանիքը քո
Բարեգութ Աստծո հայացքի ներքո:
Գաղտնիքի կարգով ասեմ՝ իմացիր,
Որոգայթներին բազում դիմացի՛ր.
Օգնում է Տերը փրկել մի ազգի՝
Հանուն միայն մի արդար զավակի:
Ուր որ անգոր են բանակ, նախագահ,
Փրկիչը երկրի այդ մեկն է՝ որ կա
(Պետք չէ շատերը նրան ճանաչեն.
Եթե ճանաչեն, գուցեն՝ խաչեն...):

Վարագույրի փոխարեն

***

Եթե ձեր աչքերն այլևս
Անգոր կլինեն ինձ տեսնել,
Եվ ձեր ականջներն արդեն
Խուլ կլինեն իմ ձայնին,
Իմ անկենդան մարմնի շուրջ
Փոխանակ սգալու
Նրան շուտափույթ
Կրակին հանձնեցեք:
Հարագատնե՛րս,
Դուք մեղք գործած չեք լինի, ոչ,
Ավելին տաքացե՛ք
Կրակի ջերմությամբ,

Միայն թե՛ մի սգացեք
Չեղած կորստի համար,
Միայն թե՛
Անունն իմ մի՛ շղթայեք
Անցյալի ձեր հուշերով:
Եվ հավատացեք
Անխուսափելի է
Ոչ թե մահն, այլ կյանքը:
Եվ հավատացեք՝
Կյանքն անսահման է
Տիեզերքի պես:
Ինձ փնտրեցեք այնտեղ...
Ինձ փնտրեցեք այնտեղ...
Մենք դեռ կհանդիպենք...
Մենք դեռ կհանդիպենք...

***

Ընթերցո՛ղ, եթե տողերիս խորքում
Գտար քեզ ուղղված իմ խոսքը կծու,
Գիտցիր, որ ես էլ «սուրբ» չեմ այս
կյանքում,

Այլ՝ մի մեղավոր, խեղճ մահկանացու:
Իսկ երբ կփակվի բեմը մեզ համար,
Եվ կհայտնվենք մի այլ ոլորտում,
Գիտեմ, ջերմորեն կգրկենք իրար՝
Չարից ազատված,
Մերը՝ մեր սրտում...